

Slikar Josifov Kiro

»MOMENTI«

Slikar Josifov Kiro, rojen 1951. leta v Kavadarcih, je končal Pedagoško akademijo v Skopju in se že od leta 1974 udeležuje skupinskih razstav v Kavadarcih, Skopju in drugih makedonskih mestih. Pa tudi v Beogradu in Ljubljani je že razstavljal. Svojo prvo samostojno razstavo je imel letos v Kavadarcih, v avli kina Šiška pa nam je za naš občinski praznik, v organizaciji Občinske konference ZSMS, predstavil 30 svojih del, ki so nastala od leta 1976 do danes.

Umetnikovi besedi (drugi z leve) so obiskovalci razstave z zanimanjem prisluhnili

Josifovi »Momeni« — slike — sestavljene iz zrcalnih, geometrijsko pravilnih elementov, so pravo doživetje in poživitev v likovnem dogajanju v Ljubljani.

Fotografije, likovna razstava, športna srečanja

Ob jubileju tiskarne Slovenija

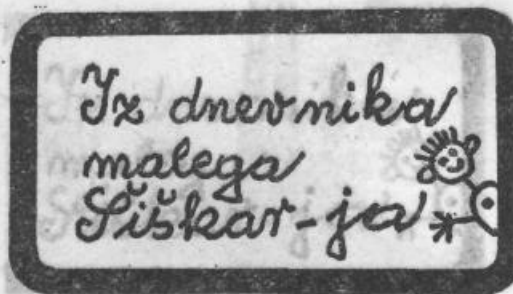

J. Glasnovič: Darilo

V tej zvrsti umetnosti, ki ni ne slikarstvo niti kiparstvo, gre za abstraktno, grafično zanimivo, estetsko kompozicijo. Njihov efekt, t. i. četrta dimenzija, ki se vzpostavi s prisotnostjo gledalca, ko se sooči z sliko, je magični, alegorični, igrajoči svet ogledal, ki je našel svoje mesto v Op-artu in kinetični umetnosti in ki ima lahko izvor v človekovi prvi optični izkušnji, ko se je ugledal v odsevu zrcalno gladkega ribnika. Ogledalne podobe razkrivajo njihovo skrito podobnost z znanimi labirinti ogledal, kjer je forma ponovljena in dislocirana. Naše ogledovanje takih podob sledi skrivnostim te varljive mobilnosti. Površine, razdeljene na kvadratne elemente, ki so večplastno komponirane, dajejo nekakšen varljiv vtis reliefa, ki nas privede do morfoloških metamorfoz, ko se približamo ali oddaljimo. Te slike omogočajo možnost osebnega doživetja, srečevanje samega sebe v likovni transformaciji, ki jo narekuje kompozicija ogledal. Skratka, potrebna je prisotnost gledalca, da slika resnično zaživi. Vzpostavlja se komunikacija med njima, v kateri se odslkajo človekove želje, čustva, odkrivanje resnice, INDIVIDUALIZEM. Umetnik nam z efekti njegovih eksponatov, ki našo podobo razblinjajo ali razčlenijo na tisoče elementov ali ki pomnožijo naše oči, deformirajo obraz, našo osebnost, sporoča oziroma opominja na resnico in dinamiko današnjega sveta. Gre za način sodobnejšega komuniciranja človeka z umetnostjo. Njegova dela so zelo tesno povezana z zavestjo nove atomske dobe.

Teoretični in eksperimentalni značaj takšnih umetnostnih form izvira iz prepričanja tistih, ki menijo, da tradicionalne umetnostne smeri po prednosti ne sodijo na prvo mesto. Veliko umetnikov je preokupirano s problemom oddaljitve od slike ali skulpture kot izoliranih oblik, prav tako s povezavo umetniškega predmeta s totalno arhitektonsko postavitvijo, dalje z kreiranjem okolja, v katerem naj bi sodelovala oba — umetnik in gledalec. To slednje našemu umetniku odlično uspeva.

Gorazd Vilhar

Petek

Mislím, da je bil najpomembnejši dogodek zadnjih dni v Šiški svetovno prvenstvo v nogometu. Čeprav v Spanijo ni potovalo veliko šišenskih nogometašev (pravzaprav ni potoval niti eden), je pa zato gledalo televizijske prenose zelo veliko Šiškarjev (pravzaprav kar vsi). Z gledalci je bilo, kakor je meni znano, vse v najlepšem redu, z nogometaši pa ne. Izpadli so. Mislím, da zato, ker med njimi ni bilo nobenega Šiškarja.

Jugoslovanski žogobrci so v Spaniji združevali delo v silno težkih razmerah. Bilo je zelo vroče. Vroče je bilo sicer za vse enako, toda za nas je bilo gotovo še bolj vroče, samo da bi nam nagajali. Brcali so vsi. Nekateri so zadeli — naši niso. Jaz sem prepričan, da so našim naštimali gole s premičnimi vratnicami. Čim je streljal Jugoslovčan, so gol premaknili in žoga je poletela mimo. Zelo grdo je bilo, vam pravim. Kako bi sicer izpadli? Sušič je najboljši, Sljivo je najboljši, Vujović je najboljši, Šestič je najboljši, Miljanić je sploh genij — zmagati pa nam niso dali. Če bi ob vseh kvalitetah, ki jih imamo, tudi zmagali, bi bili gotovo najboljši!

Tudi s sodniki nismo imeli sreče. Sodniki so nasploh nadležni element sleherne tekme in kazalo bi razmisliti, da bi jih z leti počasi ukinili. Potem bi nogometaši zanesljivo igrali bolj sproščeno, ker jih ne bi živčevali flavitisti v črnih majicah. Potem bi bilo veliko več golov in veliko več batín. Krivično je, če ne smeš breniti v koleno barabe, ki ti gre na živce ali ki ti vzame žogo. Ta krivica lahko tako boli, da nogometaš sploh ne more več zbrano igrati.

Ko smo igrali na našem šolskem dvorišču, smo imeli zelo grenke izkušnje s sodniki. Nekoč je en tak sodnik pretepel stranskega sodnika pa še golmana povrh. Hoteli smo mu pokazati rumeni karton, pa nam ga ni hotel dati ter je s kartoni in z žogo pobegnil domov.

Iz priloženega je razvidno, da so sodniki v eno samo nadlego. To se je pokazalo tudi pri danskem tipu, ki je piskal zelo zavratno in je našim fusbalerjem zabil gol. Naši fantje so zelo občutljivi in nežni. Ta sodnik jih je tako prizadel, da potem tudi Honduras niso mogli premagati, čeprav bi ga lahko zmazali v prah, če bi bilo vse tako, kot so si zamislili.

Jugoslovani so se torej vrnili domov in zdaj prisegajo, da bodo na prihodnjem prvenstvu vse premagali.

Bodo, če bodo uvrstili v reprezentanco kakšnega Šiškanja in če na igriščih ne bo sodnikov...

Srečko

A. Mehmedić